bloc-notes

A demisionat d. ing. Aslan!

Primele matchuri internaţionale de hockey s'au desfăşurat Miercuri şi Joi, în regia Telefon-Clubului. Nu ne vom ocupa în aceste rânduri de succesul sau insuccesul sportiv al matchuririlor cu Ferencvaros. Vrem din nou să menţionăm modul complect anti sportiv al organizării celor două partide, organizare prin care Telefon-Clubul şi-a dat un certificat de incompetenţă definitivă.

Accesul publicului pe patinoar s'a făcut în condiţiuni barbare. Stâlcit în înghesuială, cu hainele rupte, cu pălăriile aruncate pe jos şi pantofii scâlciaţi de călcături bietul plătitor al unui bilet costisitor, devenise parcă un naufragiat în plină furtună.

La matchul Ferencvaros—Telefon-Club, am fost martorii unei scene îngrozitoare. Impins din spate de îmbrânceala altor o sută de spectatori, stâlciţi şi ei de înghesuială, un tânăr a intrat cu capul în geamul uşii dela intrare.

Nu ştim dacă nenorocitul a fost dus la spital. Un lucru însă ştim sigur: ridicat de jos şi urcat într'o maşină pe braţe, pentru a i se da ajutoare medicale şi a fi scos de sub ochii îngroziţi ai celorlalţi spectatori, supuşi unui tratament aproape similar.

Regimul acesta extrem de „civilizat" n'a fost rezervat numai spectatoirlor de rând.

Oficialii au fost supuşi aceloraşi torturi nemaipomenite, pentru a putea ajunge în curtea patinoarului. Printre cei molestaţi, îmbrânciţi şi suduiţi, se află chiar d. ing. Riri Aslan, preşedintele secţiei de hockey a Telefon Clubului.

Ca un omagiu pentru halul cum au fost organizate de propria sa grupare primele două matchuri internaţionale de hockey, d. ing. Aslan a demisionat din conducerea clubului.

Iată o palmă publică servită de un sportiv de cea mai autentică clasă şi de cel mai frumos prestigiu, unei grupări care şi-a închipuit că-şi poate bate joc de spectatorii cărora le-a pretins 138 de lei, pentru o intrare.

Gestul este prea convingător, pentru a mai avea nevoe de sublinieri în dauna grupării Telefon Club sau de elogii la adresa d-lui ing. Aslan.

Virgil Plăeşu

Atenţiune!
Un nou sport de iarnă...
inventat de A. Noi

Deşi timpul are o solicitudine extrem de prelungită faţă de noi, deşi soarele e încă prezent, menţinându-ne sub cele mai primăvăratice auspicii, trebue totuşi să ne gândim serios la venirea anotimpului care ne va acoperi cu hlamida care concurează Frigidaire-ul.

Un vechi proverb spune: «Iarna n'o mănâncă lupii».

E deci mai mult ca sigur că va veni şi anotimpul dârdâielilor.

Pe noi, aici, venirea iernii ne interesează dintr'un singur punct de vedere: sistarea activităţii sportive.

Vom lăsa celelalte sporturi, deocamdată, la o parte, şi ne vom ocupa acum numai de football.

Intr'adevăr, chestiunea merită popasul câtorva rânduri de gazetă.

Iarna, footballul e pus la naftalină, ca să fie scos tocmai la primăvară. In răstimpul ăsta însă, jucătorii, neactivând, îşi pot pierde forma. Şi chiar dacă nu o pierd, în orice caz, numai bine nu le face această întrerupere de câteva luni a unei activităţi, care se cere continuă.

UN SPORT NOU

Pentru a veni în ajutorul footballiştilor, am creiat o competiţie care, pe lângă că are multe corespondenţe cu footballul, se poate practica iarna.

Noul sport nu a fost încă botezat, deaceea nu-i putem da deocamdată numele.

Acest sport se practică în felul următor: iau parte la un match 22 jucători.

Terenul de joc are aceleaşi dimensiuni ca şi acelea dela football, cu deosebirea, bine'nţeles, că în loc de zgură, e zăpadă.

Mingea va fi înlocuită printr'un bulgăre de zăpadă.

Cum se practică

Jocul acesta se practică sub directa supraveghere a unui arbitru, şi durează două reprize a 45 de minute.

Când arbitrul a fluerat începutul jocului, nimeni nu se mişcă, In schimb, toţi jucătorii au voie să dârdâie.

Jocul propriu zis începe din momentul când jucătorii au îngheţat complect. Care din ei e mai îngheţat, are dreptul să fugă la mingea de zăpadă.

Odată'n posesia mingii, jucătorul trebuie să ţină seama de următoarele reguli: primul shot nu va fi în nici un caz mai lung de 68 cm., şi ca viteză, nu va depăşi media orară de 76 km. pe oră. Odată aceste condiţii îndeplinite, jucătorul poate prinde şi în mâini balonul de zăpadă, cu care va înainta către poarta adversă.

Dacă în acest timp jucătorii ceilalţi nu vor fi îngheţaţi, — deci, neavând dreptul să ia parte activă la joc — cel cu balonul poate marca foarte frumos goal. Astfel de goaluri, se pot marca, consecutiv, chiar de mai multe ori, dacă în acest timp ceilalţi nu au îngheţat.

Această ipoteză e însă exclusă, deoarece primul goal desigur că nu va lăsa pe adversar... rece.

CINE POATE CONCURA

La această mare competiţie pot lua parte toate echipele de football.

Cum sportul acesta este nou, vom da câteva indicaţii preţioase jucătorilor.

După cum s'a văzut la enunţarea regulilor acestui joc, cei mai avantajaţi sunt acei dintre jucători cari îngheată mai repede.

Deaceea, jucătorii vor trebui să aibă grije să nu se enerveze, ca astfel să-şi păstreze sângele... rece.

Inaintea unui astfel de match, se recomandă un menu compus exclusiv din şarpe, ca find o reptilă cu sângele rece.

Jucătorii unei echipe să fie atenţi ca înainte cu trei zile de match să nu salute pe nimeni... călduros, iar între ei, relaţiile să fie cât mai... reci. Abia după match, pot să-şi permită să rupă ghiaţa dintre dânşii

O ultimă recomandaţie: pentru asigurarea unei bune condiţii fizice, să asiste la piesa «Oameni pe un sloi de ghiaţă».

A. Noi

Dezastrul dela Glasgov
Cum a pierdut Cehoslovacia în faţa Scoţiei

GLASGOW. — Echipa cehoslovacă, după succesul moral din Londra, a adus publicului scoţian, precum şi opiniei publice sportive din Europa, o mare decepţie.

Cehii au lăsat la Londra elanul cu care au jucat în matchul contra Angliei. Au jucat încet, nesiguri de multe ori ameţiţi şi n'au avut o tactică bine definită.

Este adevărat că echipa scoţiană a arătat un joc cu mult mai omogen şi eficace decât cea a Angliei. Totuşi şi scoţienii au avut multe scăpări, mai ales în apărare.

Inaintaşii Cehoslovaci însă, s'au mişcat foarte greoi şi n'au avut energia necesară pentru a realiza cel puţin una dintre situaţiunile favorabile.

Cehoslovacii s'au mulţumit cu cornere, având un corner-average de 9-1 în favoarea lor.

Dar această cifră nu ajunge în statistică şi nu contează în rezultatul final.

MAC CULLOCH

Cel mai bun jucător al gazdelor a fost centrul înaintaş Mac Culloch, care s'a prezentat ca un centru ideal. Dealtfel scoţienii au jucat în dublu v, asigurând în primul rând poarta lor proprie.

Scorul mare arată ce valoare reprezintă atacul scoţian, care a funcţionat impecabil.

Echipa Cehoslovaciei a jucat foarte dezordonat şi slab.

Planicka n'a fost la înălţime ca la Londra şi a făcut unele greşeli de neiertat. Are însă o scuză: cei doi fundaşi ai lui au jucat extrem de slabi şi zăpăciţi şi nervozitatea lor a înfluenţat şi jocul portarului.

BOUCEK

Cel mai bun om al cehoslovacilor a fost centrul half Boucek, care s'a întrecut pe sine.

El a stat însă singur, halfii de margine fiind cei mai slabi jucători ai echipei.

Nici atacul cehilor nu s'a distins. Se pare că Sobotka n'a fost încă restabilit complet, el neputând conduce atacul cum este datoria unui centru înaintaş.

Dintre ceilalţi a corespuns numai Nejedly.

Primul goal a fost marcat 15 secunde după începere.

Cei doi fundaşi au încercat împreună să degajeze pe centrul Mac Cullock, Planicka a eşit din poartă, mingea a ajuns între timp la interul stânga Black şi Scoţia ia conducerea cu 1-0.

Dezorientarea oaspeţilor a durat încă câteva minute, apoi au început şi cehii să arate ceva din jocul Europei Centrale, însă apărarea scoţiană nu i-a dat prilej să aibe succes.

In min. 27 după ce douăzeci de minute cehoslovacii au fost în front, Mac Cullock a pătruns cu o minge pornită dela portar şi a marcat al doilea punct.

După 10 minute tabela se schimbă din nou. Extremul stânga Kinnear a fugit cu mingea şi a centrat puternic astfel că mingea a ajuns la extrema dreaptă care nestingherit a marcat în poarta lui Planicka. Primul sfert de oră după pauză a fost al Cehoslovaciei. Mai multe cornere au caracterizat superioritatea trecătoare a oaspeţilor.

In min. 16 Dancik în loc să degajeze a vrut să dea cu capul lui Planicka. Mingea a ajuns la picioarele lui Mac Cullock iar acesta n'a lăsat nici o speranţă.

Cehoslovacii au pierdut moralul au jucat dezordonat şi fără convingere. In schimb în min. 25 extremul dreapta Buhanan a centrat deasupra întregii apărări iar extremul stânga Kinear a marcat din volee cel mai frumos goal al zilei.

Restul matchului n'a mai fost interesant.

Un nou duel în lumea sportului cu motor
ERNST HENNE-TARUFFI
Recordul mondial a ajuns la 279,500 km. pe oră

Până unde vor ajunge temerarii auomobilişi şi motociclişti în încercările lor de corectare a recordurilor mondiale de viteză, este greu de spus.

Am relatat la timp că englezul Eyston, a realizat la volanul bolidului său o medie de peste 500 km. pe oră înlocuind astfel pe compatriotul său Malcolm Campbell în fruntea celor mai bune performanţe mondiale şi că Ernst Henne, realizând la ghidonul motocicletei sale 279 km. 503 pe oră, a redevenit recordman mondial, în detrimentul italianului Taruffi.

De isprava lui Eyston ne-am ocupat acum câteva zile. Vom face câteva însemnări şi pe marginea faimoasei isprăvi a nu mai puţin faimosului alergător german Ernst Henne.

Cunoscut la noi din ziua de 31 Mai, când a triumfat în „Marele Premiu al Bucureştilor", Henne este un campion autentic, automobilist şi motociclist de necontestată clasă internaţională.

Ultima lui performanţă adaugă o noua verigă la lanţul său de succese şi face din el, omul indicat să mai amelioreze recordul mondial de specialitate

Incepe un nou duel

Până acum doi ani, Ernst Henne, purta un aprig duel cu reprezentanţii industriei engleze, în frunte cu Wright şi Feribough, cari au contribuit deasemenea la modificarea recordului mondial de viteză.

In ultimul timp, pe firmamentul motociclismului a apărut o nouă stea, în persoana italianului Taruffi care, când nimeni nu se aştepta a depăşit 274 km. pe oră.

Henne, care, pentru scurt timp, trecuse titlul unuia dintre cei doi aşi englezi, a reluat antrenamentul şi când B. M. W.-ul său a dat satisfacţie s'a stabilit în apropierea faimoasei autostrade Franckfurt-Darmstadt.

Acolo el a făcut ultimile modificări dictate de importanţa încercărei şi a purces la lucru. Norocul a făcut ca, în ziua primei tentative atmosfera să fie convenabilă şi, când Henne a coborît de pe maşină, era din nou recordman mondial.

279 km. 503 pe oră constitue o performanţă de dimensiuni cu adevărat impunătoare.

Pe mulţi poate, cifra nu-i impresionează, gândindu-se la cei 501 km. 177 ai lui Eyston şi cei 709 km. pe oră ai lui Agelo.

Ernest Henne are mai multe merite

Motocicleta nu este însă automobil şi, mai puţin, hidroavion. Nu se poate pretinde să se realizeze, pe două roţi, ceiace s'a reuşit pe 8 roţi sau în aer.

Păstrând proporţiile, noi credem că Ernst Henne are mai multe merite decât ceilalţi doi recordmani mondiali şi aceasta, în primul rând pentru motivul că el a realizat 279 km. 503 pe oră, cu ajutorul unui motor de 500 cmc. pe când Eyston a atins 501 km. 177, având sub capotă o capacitate de 73 litri.

Tot din punctul de vedere al capacităţei, Henne trebue considerat superior lui Taruffi, care a stabilit precedentul record motociclist, pe o maşină de 1.000 cmc.

In momentul de faţă, aceasta este situaţia. Probabil că ea nu va dura mult timp, întrucât în perspectivă este un nou duel.

Taruffi nu a renunţat la ideia de a fi recordman mondial şi în curând va încerca să reintre în posesia titlului.

Nu este exclus ca duelul care se anunţă, să contribue la realizarea unei viteze de 300 km. pe oră.

Soţia bătrânului portar: «Dragă, las'o dracului de minge, vrei să te murdăreşti?...»

CALEIDOSCOP

Beţia victoriei

Nu se poate imagina în Franţa, valul de entuziasm şi delir care a cuprins populaţia Reichului după victoria Germaniei asupra Suediei, în matchul jucat la Hamburg Altona.

Intâi era vorba de o revanşe pentru eşecul atletismului german, chiar la Berlin, în faţa Suediei.

Apoi, era continuarea unei lungi serii de succese senzaţionale, în contra ţărilor scandinave, în 1937: 8-0 contra Danemarcei, 5-0 contra Suediei, 3-0 contra Norvegiei şi 2-0 contra Finlandei.

Susţine impresia că echipa Germaniei este mai tare ca oricând şi comparată de presa sportivă germană cu Uruguai în 1934 şi Wunderteamul austriac în 1930.

De pe acum ziariştii din Germania văd echipa Reichului favorită în «Cupa Mondială» care se va juca în Franţa.

Progresul footballului în Germania nu este numai a elitei ci a pătruns în adâncime. Casa sporturilor germane în care direcţia footballului deţine un loc important, dispune de o cartotecă de 1.200.000 de jucători.

Administraţia footballului este asigurată de 65 de persoane dintre cari 20 însărcinate numai pentru corespondenţa cu cele 12.000 le cluburi. 800 de scrisori sunt trimese zilnic.

Pentru a obţine licenţa se plăteşte 2 mărci.

Echipa cu picioarele goale

Este o echipă care a întâlnit clubul amator englez Islington Corinthians.

Aceşti amatori au întreprins un turneu în jurul lumii şi nu se vor întoarce la Londra decât în primăvara viitoare.

Ei au jucat recent la Calcutta contra unei echipe de hinduşi, cari jucau în picioarele goale. Au asistat 40.000 de spectatori, căci în India sportul este la modă. Englezii, cu toate ghetele lor cu crampoane n'au învins pe desculţi decât cu 1-0.

Dacă nu pe dumneata cel puţin pe fratele dumitale...

Invingătorul turului Franţei ar fi vrut tare mult să alerge în cursul acestui sezon pe «Vel d'Hiv». Chiar şi Louis Delbat n'avea altă dorinţă decât acea de-a avea în capul afişului numele lui Roger Lapebie, fără a plăti însă preţurile pe cari le reclama gloriosul cetăţean al Bordeauxului.

— Odată ce nu reuşim să ne înţelegem plec în călătorie, a declarat Roger, care avea mai multe contracte în Tunis. Nu-i mai rămânea organizatorului altă soluţie decât acea de-a pune în capul afişului tot un Lapébie, dar pe Guy, fratele lui Roger.

Francezii însă vor avea puţine şanse de-a vedea evoluând pe Guy Lapébie, căci organizatorul s'ar teme să-l întrebuinţeze gândindu-se că publicul şi-ar putea închipui că e păcălit şi că i se joacă o festă, lucru pe care ar şti să-l răsplătească cum trebue...

Ancheta noastră
25 ani de sport românesc

V

Reuniunile sportive se ţineau lanţ. Aproape în fiecare Duminecă întreprindeam câte o expediţie. Eram ţinut la curent de către ştiutorii de carte, căci mie nu-mi sosise sorocul claselor primare, cărora le-am făcut cunoştinţă câteva luni mai târziu.

Imi împărţeam timpul între football şi ciclism, pentrucă, într'o bună zi, întâmplarea să-mi conducă paşii la parcul Carol, unde se desfăşura campionatul inteşcolar de oină.

Am văzut atunci, pentru prima oară în viaţa mea, pe regretaţii maeştri de gimnastică: Nicolae Velescu şi Nicolae Sp. Bădescu.

Indeplineau oficiul de arbitri şi stăpâneau jocul cu autoritatea ce nu se remarcă la cavalerii de astăzi cu fluerul.

De jocul de oină auzisem în destule rânduri dar nu aveam decât o vagă ideie despre el. La faţa locului am fost deadreptul entuziasmat şi astăzi, gândindu-mă la acele timpuri nu pot decât să regret decadenţa sportului nostru naţional.

Iuţeala cu care se schimba mingea şi dexteritatea cu care cei dela bătaie împiedecau receptaonarea loviturilor constituia un spectacol extrem de agreabil.

Mă impresionase, în mod deosebit, siguranţa cu care «trăgea» în adversari, un tânăr cu o impecabilă construcţie fizică. Purta un tricou negru, lipit de corp şi juca în echipa liceului Gheorghe Lazăr. Il chema Stroescu şi era fiul regretatului profesor de limba română cu acelaş nume. Voi mai adăuga că, în timpul de glorie al dr. Mircea Stroescu am aflat că atletul pe care îl remarcasem era fratele fostului internaţional de «football, căruia i se datoreşte formarea a numeroşi portari de necontestată clasă.

Pe terenul din parcul Carol am fost înştiinţat numele binevoitorului nu mi-l mai reamintesc, că în Dumineca următoare, pe hipodromul Băneasa se va produce un mare eveniment.

Auzisem de invenţia unei păsări mecanice, cu ajutorul căreia omul se poate ridica deasupra pământului. Deasemenea, la urechi, îmi ajunsese numele lui Bleriot, un temerar care se încumetase să înfrunte aerul.

Vă închipuiţi că vizionarea unui asemenea spectacol mă pasiona. Şi, ajuns acasă, am început să demonstrez părinţilor, nu fără a-mi asuma cunoştinţe de specialist în acest domeniu, ce va fi şi cum se vor petrece lucrurile, Duminecă, pe hipodromul Băneasa.

Desigur că ai mei, nu au scăpat prilejul de a mă necăji, spunându-mi că, la asemenea experienţe nu am ce căuta.

— Vrei să se întâmple ceva?

— Dacă, Doamne fereşte, aeroplanul nu se va putea ridica dela pământ şi va intra în public?

— Se poate întâmpla o mare nenorocire la care nu trebue să asişti.

— Mai este timp berechet spre a putea vedea un aeroplan. Zilele nu au fost băgate în sac şi, deacum încolo, încercările de sbor se vor înmulţi.

In naivitatea mea nu-mi dădeam seama că toată discuţia are numai scopul să mă necăjească, după cum nu bănuiam că ai mei erau la fel de nerăbdători să vizioneze marele eveniment.

Zilele treceau greu şi spre a le scurta, acceptam, contrar obiceiului să dorm după amiază. Dar acest lucru mi-a încurcat foarte mult socotelile întrucât aveam impresia că după fiecare somn trecuse şi o noapte.

Astfel se face că, Vineri dimineaţa credeam că ziua cea mare sosise şi mai matinal ca în zilele lucrătoare, mă pregăteam de plecare.

Vă închipuiţi râsul ce a cuprins pe ai mei şi decepţia mea.

Am refuzat să mai mă culc după amiază, pentru motivul că nu vream să mai pierd şirul zilelor.

In fine, iată-mă ajuns în ziua cea mare.

Eram deo veselie nemaipomenită.

Noaptea nu visasem decât aeroplane şi, cum lesne este de închipuit, la deşteptare fusesem mai silitor ca oricând.

Cursele cicliste, automobiliste şi motocicliste, ca şi câmpul dela «Bolta Rece», prieduseră orice farmec pentru mine.

Vream să văd pe Bleriot şi restul nu mai mă interesa.

Eram nerăbdător şi mă surprindea că ai mei nu se grăbesc. Toţi îşi vedeau de treburi şi nu-mi dădeau nici o atenţie. Mi se părea că, un autentic complot se îndreptase contra mea şi că ai mei doreau să-mi joace festa.

Mi-am luat inima în dinţi şi am cerut explicaţiuni.

— Pă încercarea va avea loc după masă, astfel că nu este niciun motiv să ne grăbim.

?!—

In fine, imeidat după prânz, am pornit, în caravană, spre hipodromul Băneasa. Evenimentul avea, pentru mine, o dublă însemnătate. Vedeam pentru prima dată un hipodrom şi, tot la fel, un aeroplan.

Ajuns la poarta tribunelor primului nostru câmp de curse, am rămas cu totul impresionat de priveliştea înfăţişată. Mi se părea că mă găsesc în momentul păşirei într'o frumoasă grădină, în care mâna omului desăvârşise opera naturei.

Dar tribunele?

Ceva maestos. Nu-mi aminteam să fi văzut, în altă parte, o clădire mai impunătoare.

A fost pentru mine un bun prilej de extaziere care a contrabalansat, într'o oarecare măsură, decepţia ce mă aştepta.

Câmpul dela Băneasa era bine garnisit

Venise lume cum nu mai văzusem strângându-se în nici o altă împrejurare.

Predominau toaletele elegantelor noastre şi cilindrele personalităţilor din acele vremuri. Momentul avea ceva solemn în el şi protipendada bucureşteană era la înălţimea evenimentului.

Luasem loc în tribune şi scurtam zarea spre a descoperi aeroplanul. Dincolo de locul unde se găseşte astăzi bara de beton am remarcat o mogâldeaţă. Nu vedeam însă aeroplanul.

Aapărut mai târziu, în raza mea vizuală, când, câţiva oameni s'au apropiat de mogâldeaţă îndepărtând de pe ea o prelată.

Aeroplanul lui Bleriot mi-a apărut, în toată splendoarea — astăzi nu i s'ar da nici atenţia unei cutii de chibrituri — în faţa ochilor.

Curând, de aeroplan se aporpie un om între două vârste, îmbrăcat într'o haină mai groscioară şi de culoare închisă, purtând pe cap o caschetă cu cozorocul întors la spate.

Era Bleriot care dădu în grabă, câteva dispoziţii şi mecanicii lui se îndreptară spre elicie, cu intenţia de a porni motorul.

Apucând vârtos de elicie, ei au început să-i imprime mişcarea de rotaţie menită să pună motorul în funcţiune. Incercarea a fost repetată de zeci de ori şi munca ajutoarelor lui Bleriot s'a dovdit a fi zadarnică.

Motorul refuza să pornească. Şi nu a pornit nici după o trudă de peste o oră.

Semn rău

Şi Bleriot a renunţat să se urce în carlingă, amânând încercarea pentru o zi următoare.

Vă închipuiţi decepţia ce a cuprins pe cei prezenţi. Neîncrederea în reuşită a adus apa la moara celor cari propagaseră imposibilitatea de a te ridica în atmosferă cu un aparat mai greu decât aerul şi numerosul public s'a scurs monoton şi deziluzionat, prin poarta cea mare a cochetului câmp.

A doua încercare făcută în altă zi s'a soldat în schimb cu cel mai deplin succes, Bleriot isbutind printr'un sbor la 50—60 metri înălţime să închidă gura celor cari îl boicotaseră.

Succesul lui Bleriot a determinat pe câţiva înşătriţi să-i imite exemplul şi, în scurt timp, bazele aviaţiei româneşti au fost puse.

Jenny Dumitrescu